

Cedir i cooperar

Dijous, dia 20, es constituïen les noves diputacions de Barcelona i València. Mentre en la primera la paraula clau que ha de sintetitzar la nova legislatura és «transferir», en la segona de nou s'accepta un protagonisme heretat i encara ben ampli.

F. Nicolàs i J. Castelló

Manuel Royes i Vila, nascut a Terrassa fa quaranta-set anys, era escollit a migdia de dijous passat, 30 de juny, nou president de la Diputació de Barcelona. Vint-i-nou vots afirmatius —els de socialistes i Iniciativa per Catalunya— i dinou abstencions, procedents dels bancs convergents i del grup popular, convertien l'alcalde socialista de Terrassa en successor per majoria absoluta d'Antoni Dalmau, l'anterior president de la corporació. Començà el mandat, a quarts d'una del migdia de dijous, amb un discurs en què deixava ben palès, per aquest ordre, l'acatament a les lleis d'ordenació territorial de la Generalitat —que buiden de competències la diputació i a les quals el PSC ha renunciat, després de pensar-s'ho molt, a presentar recurs d'inconstitucionalitat— i la intenció de reforçar al màxim la tasca de suport als ajuntaments que la Diputació té per missió. «Quedi ben clar que la meua voluntat és, no pot ser una altra, la d'acatament a allò que la nostra màxima institució legislativa ha decidit, malgrat que aquesta decisió ha estat mancada del necessari consens entre les forces polítiques que hi són representades», digué Royes.

La primera prova d'aquesta bona voluntat —malgrat els «malgrats» esmentats segons abans—, l'explicava el nou president en el paràgraf següent del seu discurs: «Un dels meus primers actes com a president de la Diputació de Barcelona serà constituir una comissió especial amb l'encàrrec específic d'assegurar degudament el procés de transferències i de traspasos de competències envers altres administracions, ja siguin locals o autonòmiques, i re-situar aquesta institució en el nou marc legal».

En aquesta comissió, a la qual en un principi havien de pertànyer tan sols els membres del grup socialista i els d'Iniciativa per Catalunya, que constituïran el nou equip de govern de la Diputació, participaran també convergents i populars. Ha estat Convergència i Unió, mitjançant el seu portaveu, qui

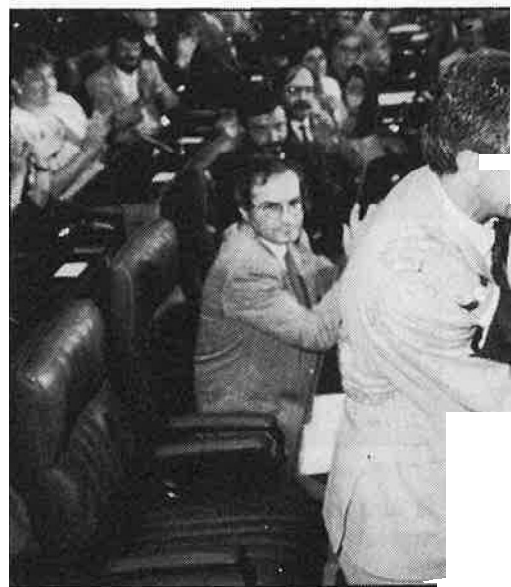
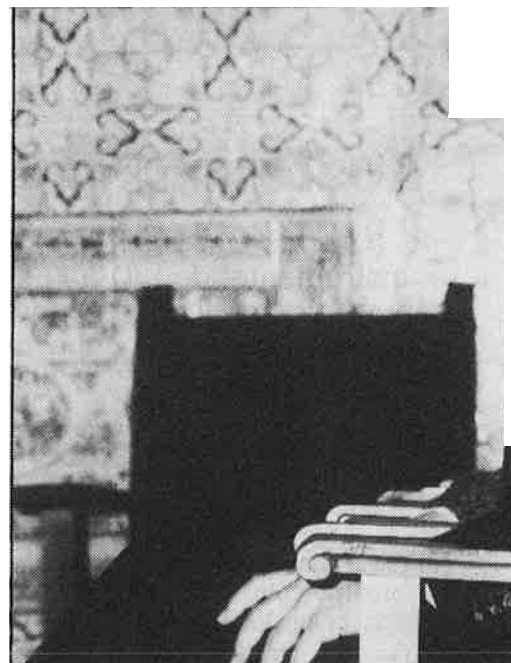
ha demanat que la comissió que gestionarà les transferències de competències de la Diputació a la Generalitat i als ajuntaments sigui integrada per totes les forces polítiques representades a la corporació provincial, «donada la importància del tema».

El grup de Convergència i Unió, bandejat en aquesta legislatura de tasques de govern pel pacte entre PSC i Iniciativa per Catalunya, ha anunciat ja la intenció de «col·laborar amb el nou equip, des d'una oposició constructiva, sempre partint del fet que l'objectiu fonamental de la Diputació ha de ser el compliment absolut de les lleis de la Generalitat pel que fa a ordenació territorial». Segons Lluís Argentí, portaveu de CiU a la Diputació, aquesta no serà una legislatura «difícil», si bé sembla de bon principi més conflictiva pel que fa a enfrontaments interns que l'anterior, en què el president socialista Antoni Dalmau possibilità un acord segons el qual Convergència assolia les responsabilitats de diverses àrees de govern, fet que permetia aprovar per pràctica unanimitat la major part dels temes fonamentals.

Iniciativa per Catalunya, que exerceix ara el paper de segon protagonista en l'anomenat «pacte d'esquerres», votà favorablement el nomenament de Manuel Royes, «amb la voluntat política d'obrir perspectives d'un govern d'esquerra, progrés i futur, com també de cooperar en la reconstrucció de l'esquerra catalana». Segons el portaveu d'IC, Carles Ferrer, que recordà la voluntat del seu grup d'arribar algun dia a la província única, Iniciativa per Catalunya contribuirà a reforçar el sentit municipalista de les diputacions. Un dels punts, també, en què el president Royes posà més èmfasi al llarg del seu primer discurs.

La «gran feina de la Diputació», segons Royes, no pot ser altra que «la canalització dels màxims recursos possibles envers els ajuntaments, fent possible, així, que els programes sectorials i la seva aplicació transformin la nostra societat en una societat de progrés i benestar».

Francesc Baltasar, alcalde comunista

de Sant Feliu de Llobregat, ocuparà la primera vice-presidència de la Diputació. El fet que tant Royes com Baltasar, i molts altres membres del nou equip de govern, siguin alcaldes marca, segons han insistit fonts socialistes en els darrers dies, una altra de les importants diferències de la present legislatura amb aquella que presidí Antoni Dalmau.

A València, socialistes sols

Vint vots, tots ells socialistes, van permetre el mateix dia, a València, a l'anterior president de la Diputació, Antoni Asunción, repetir en el càrrec. L'oposició en bloc, tret d'Unión Valenciana, que presentà candidat propi, s'hi abstingué, inclòs el diputat Manuel Malodell, d'Izquierda Unida. A l'hora dels discursos, de la intervenció dels portaveus, el mateix Malodell, en castellà, com ho van fer tots els representants, tret del president, va mostrar-se

Dalt, Antoni Asunción. Baix, Antoni Dalmau abraça Manuel Royes.

sistema exclusivista que van utilitzar en l'elecció dels càrrecs de la Caixa d'Estalvis Provincial.

En conjunt, totes les intervencions es poden situar en la «còmoda oposició» en la qual semblen trobar-se ben de gust tots els grups minoritaris en la corporació. Seguir la dinàmica de la Diputació de València és seguir la inèrcia d'un grup majoritari —el socialista— que governa, malgrat les tensions que es produeixen sovint entre les distintes «famílies comarcals», i els grups opositors, que en cap moment no plantegen alternatives reals i que semblen acontentar-se si mantenen l'estatus d'oposició fàcil, amb la major part de contrapartides que puguen obtenir dels socialistes. Només s'alteren, això sí, quan senten l'expressió «transferir competències», enemiga comuna del bloc conservador.

Entre el nou equip socialista tornaran a ocupar càrrecs d'importància els «barons» Francisco Blasco, alcalde d'Alzira, aquesta vegada minoritari, i Leonardo Margareto, alcalde de Montcada, dos pesos pesants i controvertits dins la institució. Entre les absències, convé destacar la de Josep Escrihuella, antic diputat de l'àrea de Presidència, col·locat per la fontaneria del partit i ara «purgat» pel fet d'haver accedit a l'alcaldia de Tavernes de la Vallidigna amb un pacte amb Alianza Popular, i haver impedit l'elecció d'un alcalde comunista, representant de la llista més votada. I també la de Jesús Ros, antic diputat de Cultura, ara alcalde de Torrent, un home de l'equip d'Asunción que en cap moment no va jugar un paper brillant, en una gestió més aviat grisa.

En el discurs d'investidura, Antoni Asunción al·ludí a les relacions entre Diputació i Generalitat: «Podem afirmar que la Diputació de València ha estat i estarà contribuint dia a dia a l'enfortiment de la Generalitat, com a institució màxima de la nostra autonomia». I igualment, expressà, entre línies, l'interès de la institució pel que fa a les mancomunitats comarcals, de manera un tant fosca: «Aprofundirem els problemes supramunicipals i completarem les infraestructures i les dotacions». En aquest cas, però, el tema de transferències i traspassos al govern autònom no tingué una al·lusió directa. Però, és clar, tampoc l'oposició que representa Izquierda Unida demanà la constitució d'una província única.

breu i dubitatiu. Només una lleugera invocació de les comarques no va suposar, en cap moment, un qüestionament decidit de la institució, la qual valorà com ho van fer la resta de les altres forces polítiques conservadores. Aquests, però, sobretot Unió Valenciana i AP, exigiren «no buidar-la de contingut».

El representant del CDS, que ha aconseguit dos diputats i estrena equip en l'actual legislatura, es va centrar, d'una manera emfàtica, en la col·laboració que ha de plantejar-se la Diputació, amb altres organismes, «de cara al repte que el nostre país es planteja davant 1992». José Luis Ibarra, portaveu del grup popular va fer, igualment, un discurs de tràmit, de record als diputats absents en la present legislatura. Només Juan Oliver, d'Unió Valenciana, que ha aconseguit de col·locar tres representants en la institució, es va mostrar demagògicament contundent, i recordà als socialistes el

FILMOTECA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

DIMECRES, 5

18.00 h.: LA ROSSA DEL BAR, *Ventura Pons*, 1986. Catalunya.
20.00 h.: LA HISTORIA OFICIAL, *Luis Puenzo*, 1985. Argentina.
22.00 h.: COLEGAS, *Eloy de la Iglesia*, 1982. Espanya.

DIJOUS, 6

18.00 h.: EL FIN DE SAN PETERSBURGO, *Vsievod Pudovkin*, 1927. URSS. V.O.S.E.
20.00 h.: OCTUBRE, *SergueiM. Eisenstein*, 1927. URSS. V.O.S.E.
22.00 h.: MARATHON DE OTONO, *GueorguiDanelia*, 1979. URSS. V.O.S.E.

DIVENDRES, 7

18.00 h.: NUMAX PRESENTA, *Joaquim Jordà*, 1980. Catalunya. V.E.
20.00 h.: VIATGE A L'ÚLTIMA ESTACIÓ, *Albert Abril*, 1982. Catalunya.
22.00 h.: LA ROSSA DEL BAR, *Ventura Pons*, 1986. Catalunya.

DISSABTE, 8

18.00 h.: LA VERDAD SOBRE EL CASO SAVOLTA, *Antonio Drove*, 1980. Espanya.
20.00 h.: LA RÀDIO FOLLA, *Francesc Bellmunt*, 1985. Catalunya.
22.00 h.: LAS BICICLETAS SON PARA EL VERANO, *Jaime Chàvarri*, 1983. Espanya.

DIUMENGE, 9

18.00 h.: LA RÀDIO FOLLA, *Francesc Bellmunt*, 1985. Catalunya.
20.00 h.: LAS BICICLETAS SON PARA EL VERANO, *Jaime Chàvarri*, 1983. Espanya.
22.00 h.: LA VERDAD SOBRE EL CASO SAVOLTA, *Antonio Drove*, 1980. Espanya.

DILLUNS, 10

18.00 h.: PAULINA 1880, *Jean-Louis Bertucelli*, 1972. França. V.O.S.E.
20.00 h.: ACCATTONE, *PierPaolo Pasolini*, 1961. Itàlia. V.O.S.E.
22.00 h.: LUCIA, *Humberto Solàs*, 1968. Cuba.

DIMARTS, 11

18.00 h.: EL LORD DE BARMBECK, *Ottokar Runze*, 1973. R.F.A. V.O.S.E.
20.00 h.: LA LARGA CALAMIDAD, *Max Willutzki*, 1973. R.F.A. V.O.S.E.
22.00 h.: LA CASA DEL ÀNGEL, *Leopoldo Torre-Nilsson*, 1957. Argentina.

Travessera de Gràcia, 63.
Telèfon 201 29 06